

Димитър Киров

На 23.10.2008 г. България загуби един от най-големите си художници – Димитър Киров. Той е един от групата художници (Георги Божилов, Димитър Киров, Йоан Левиев, Енчо Пиронков, Христо Стефанов), олицетворяващи т. нар. пловдивска школа в българското изобразително изкуство от 60-те години на ХХ век – считани по времето на социализма за проводници на западното упадъчно изкуство.

В артистичната визитка, която художникът сам си съчинява, пише: гражданин на България: циник – естет, опозиционер – като всеки приличен интелектуалец, пушач на лула и пури – закоравял. И още – ценител на женската красота и на всяка друга, старец с младежки дух и все по-младежко изкуство, почетен гражданин на десетина града, обожаван и ненавиждан, като всеки пророк в собственото си село България. Гражданин на света: франкофон, кавалер на почетния легион на Франция, почитан в Токио, Сенегал, Истанбул, Атина, Москва, Ереван, Рим, Париж. Любимец в заведенията от Монмартър и другаде по света, скитник – по неутъпканите за българско изкуство творчески пътища на Европа, Азия, Африка. Влюбен – в Стария град на Пловдив, в своите картини и в своята муза – Русалия. Медалист – с български, френски и папски отличия.

„Аз живея в град с 8-хилядна история, в центъра на античен акропол, казва Ди Кирио за Пловдив – около мен няма сиви парижки стени, а цветни силуети на разкошни къщи, потънали в зеленина и тишина. Биоенергията на пластове култури минава под краката ми и ме зарежда – има ли по-добри от тия условия?“. Картините на Ди Кирио се намират по

световни галерии и частни сбирки в цяла Европа. Димитър Киров, наречен Ди Кирио, е роден на 20 май 1935 г. в Истанбул – Турция. Завършва през 1959 г. Академията за изящни изкуства в София, при професор Г. Богданов. Живее и твори в Пловдив. Работи в областта на кавалетната живопис и монументалното изкуство. Автор е на голям брой декоративно-монументални творби – металопластика

и стъклогравюри в пловдивския Дом на младоженците (1962), мозаично пано „Хермес в хотел „Марица“ (1966), стенописно пано „Из културната история на Пловдив в бившия Партиен дом, и декоративно оформление на лятната градина в ресторант „България“ (1969).

Рисува портрети на известни пловдивски интелектуалци – Златьо Бояджиев, Георги Божилов, Кольо Витковски, професор Иван Спасов и др. Изявява се в балетното и театралното художествено оформление – хореографската драма „Нестинарка“ (1967) от М. Големинов, драматизацията „Ръченица за окарина и бас“ (1975) по Й. Радичков и др.

Има над 30 изложби в България и в чужбина. Негови картини притежават много галерии, музеи и частни колекции в България, Армения, Белгия, Венецуела, Германия, Грузия, Гърция, Дания, Испания, Канада, Кипър, Мексико, Русия, Турция, Франция, Холандия, Чехия, Швейцария, Швеция, Япония. Носител е на престижни държавни и художнически отличия.

Награди: 1967 – Наградата на град София, 1967 – Голямата награда на град Пловдив, 1970 – I награда за фреското в Концертна зала в Пловдив, 1981 – I награда на името на на

Владимир Димитров – Майстора, за цикъла картини Реквием за Самуиловите воители, 1982 – I награда за живопис на Фондацията за спорт (БСФС), 1983 – Голямата награда Захари Зограф, 1986 – Голямата награда Златю Бояджиев, 1987 – Наградата на град Плевен. Почетен член на групата на японските художници Ника-Кай.

(Г.Б.)